

# Savaş Ve Barış

– yolcu9901 · 12 Kasım 2019

Bütün devletlerin tarihi, kuruluş sürecinden dağılma sürecine kadar savaşlar tarihidir.

Tarih; adeta kanlı savaşlardan, zalim kralların, yiğit komutanların yaşamından kesitler sunar bize. Savaşlarda kaybedenlerin bütün bir halk olduğu, asıl zulmü savaş hazırlığı sürecinden savaşın bitimine kadar ve sonrasında da yaşanan yağma ve talanın, tecavüz ve kıyımın, katliamın halkalara reva görüldüğü, en ağır bedeli halklar ödediği halde tarihi yazanların bu gerçeklere hemen hemen hiç değinmediği bilinmektedir.

Bana göre de bütün savaşların öncesi, hamaset ve yalan, Sonrası katliam talandır.

Bu savaşlarda kaybedenlerin penceresinden, genellikle, savaşı kazanan taraf için hilebazlar, ikiyüzlüler, yalancılar ve zalimler olarak değerlendirilirken, savaşı kazanan tarafın kayıtlarında kırılların adil, komutanların yiğit ve insancıl oldukları yalanlarıyla, gerçek yüzleri görmezden gelinirken, katledilen insanların kanlarıyla kirlenmiş elleri, yüzleri ve olmayan vicdanları âdeta temizlenir, onlar zaferden sonraki temiz ve görkemli giysileri ile anlatılırlar.

Tabi ki tarih bu değildir. O yüzden Epiktetos (Yunan filozof MS. 55 – 135), “Unutma ki bütün facialara zemin hazırlayanlar, zenginler, zorbalar ve krallardır” der, haklı olarak.

Bana göre de asıl tarih, zulmedenlerle zulme direnen halkların tarihidir. O yüzden, kimin söylediğini tam bilmemekle beraber, lise yıllarımdan kalmış bir sözü hep hatırlar, yüreğimde saklarım: “Tarih, tarih kitaplarının yazılmayan sayfalarındadır.”

Bu girişten sonra, “Böylesine belalı bir eylemi yani savaşı insanoğlu nasıl olurda tercih eder?” diye sormadan edemiyoruz. Hani bir atasözü vardır: “Testi testiye çarpınca kırılır.” Birinin çok, diğerinin az kırılmasının ne önemi var? Tarih boyunca bütün savaşlarda savaşın tarafları, ister kazansın ister kaybetsin, ağır bedeller ödemiyorlar mı? O zaman insanı savaşa sürükleyen nedir?

Bu konuda filozoflar, düşün insanları, çok şey söylemişler. Bu söylenenlerden çıkarsama yapabiliriz.

Bunlardan birincisi, insan doğasından gelen dürtüler... Bunlar da yaşama, (hayatta kalma), soyunu devam ettirme, başkasına ait olanı elde etme (bencillik)...

İnsanın doğasından gelen bu biyolojik dürtüler tabii ki savaşları açıklamaya yetmez.

Dini metinlerde Hâbil ile Kâbil olayı, çatışmanın ve katliamın kaynağı olarak anlatılır.

Tevrat'a göre (Tekvin 4/1-2), Kâbil Âdem ile Havva'nın ilk, Hâbil ise ikinci oğludur. Hâbil koyun çobanı, Kâbil ise çiftçidir. Rivayete göre, Âdem ile Havva'nın iki ikiz çocukları olur. İlk doğan ikizlerden kız olanı, ikinci ikizlerden Hâbil ile evlenecek, aynı şekilde ilk doğan ikizlerden Kâbil de ikinci doğan ikizlerden kız olanla evlenecek. Kâbil Tanrı'nın bu emrine uymaz, kendi ikizini Hâbil'e vermek istemez. Hâbil ile Kâbil Tanrı'ya kurban adarlar. Tanrı'nın hakem olmasını isterler. Tanrı, Hâbil'in adağını kabul eder. Kâbilin adağını kabul etmez. Bunun üzerine Kâbil Hâbil'i öldürür. Dinî metinlerde İlk katliamın bu olduğu söylene de Ahmed Arif, ne diyordu “Anadolu” şiiirinde?

“Beşikler vermişim Nuh'a,

Salıncaklar, hamaklar,

Havva Ana'n dünkü çocuk sayılır,  
Anadoluyum ben,

Tanıyor musun?" Bu dizeler nasıl okunmalı? Bana göre de insanoğlu, bu dini metinlerden çok önce de bu dünyada yaşıyor, yaşam savaşı veriyordu.

İnsanlar yerleşik düzene geçtiklerinde, çapul için, kabile savaşları, köy baskınları şeklinde savaşırken, zaman içinde bazıları güçlenerek şehirleri ve şehirleri koruyan kaleler inşa ettiler. Her şehir, kendini korumak ve diğer şehirleri ele geçirmek için düzenli askerî birlikler oluşturdu. Böylece şehir devletleri oluştu ve bunlar arasında egemenlik savaşları başladı. Savaşı kazanan taraf, artan nüfusunu beslemek, yeni kaynaklara ulaşmak için fetih savaşları yaparak imparatorluklar kurdu. Bütün imparatorluklar, kendi tebaasından vergi toplamanın yanında, fethettiği yerlerin kaynaklarını ve birikimlerini de ganimet olarak kendisine aldı. Ne zaman ganimet ve haraç bitti, bu imparatorluklar tarihin mezarlıklarına gömüldü. Büyük İskender İmparatorluğu, Roma İmparatorluğu, Müslüman Arap İmparatorluğu, Büyük Selçuklu İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu vs, hemen hepsi ganimet ve haraç bitince yok oldu. Geriye kanlı savaşlar, katliamlar, acı ve gözyaşı, harap olmuş ülkeler bırakarak yıkılıp gittiler.

Milyonlarca yıl öncesinden günümüze, insan soyu üreyip gelişerek kendini var ederken, aynı zamanda, salgın hastalıklar, doğal afetler dışında yine kendi soyunun en acımasız düşmanı olmuş, bir seri savaşlarla, yine kendi soyunu katletmekten geri kalmamıştır.

İnsanlık tarihinin başlangıcında yapılan çapul savaşlarının sürdürümü gibi ve en ilkel dürtüyle, âdeta Can Baycan'ın "Kâbil ve Hâbil hepimizin içinde vardır." sözünü, doğrularcasına insanın insanı tek tek ya da toplu olarak katletmesi, modern çağ dediğimiz(!) günümüzde de daha bir acımasız, daha bir şehvetle hız kesmeden artarak devam etmektedir.

Sevgili okurlar, bu yazı, boyutu ve içeriğinden anlaşılacağı gibi, bir akademik çalışma değildir. O yüzden kabile savaşlarının, şehir devletleri savaşlarının, fetih savaşlarının, çağımızın vebası olan kapitalizm ve kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm ve de onun, kendi krizlerini çözmek için, konvansiyonel silahlarla halklara cehennemi yaşatan bölgesel savaşlarının, katliam ve cinayetlerinin analizlerine girmeden, barıştan söz etmek istiyorum.

Ama öncelikle emperyalist kapitalizmin çirkin yüzünü görelim. Emperyalizm cüzamlıdır, iğrenç ve bulaşıcıdır. Her yerde maske ile dolaşırken Afganistan, Irak, Suriye ve daha onlarca ülkede maskesini düşürdü, iğrenç yüzü ile ortaya çıktı.

Bugünün dünyasında bütün savaşların, katliamların, kaosun sorumlusu kapitalist emperyalizmdir. Çünkü emperyalistlerin "yedikleri insan eti, içtikleri kandır."

Barıştan yana olmak, kapitalist emperyalizme karşı olmaktır.

"savaşın gerçek mağlupları sadece ölümlerdir." Ernest Renan (Fransız filozof, tarihçi)  
"Barışta çocuklar babalarını, savaşta ise babalar oğullarım gömerler." Herodot (MÖ 484 - 425 Antik Yunan tarihçi, yazar)

"Savaşın iyisi, barışın kötüsü yoktur." Abraham Lincoln (ABD Başkanı)

Kemal Atatürk, "İnsanlığın hepsini bir vücut ve bir milleti bunun bir uzvu addetmek icap eder. Bir vücudun parmağının ucundaki acıdan bütün organlar müteessir olur.", "Ulusun hayatı tehlikeye girmediği, savaş bir cinayettir.", devamla: "Barış, ulusları refah ve saadete erdiren en iyi yoldur"

diyerek, "Yurtta barış, dünyada barış!" ilkesini bizlere miras olarak bırakmıştır.

Bana göre de bütün çatışma ve savaşların varacağı yer barıştır. Gerisi yıkımdır, kıyımdır, katliam ve talandır.

Barışın önem ve gereği üzerine söylenmiş bu güzel sözleri de sizlerle paylaştıktan sonra, barışı savunan biri olarak ve yaşama hakkı en temel insan hakkıdır diyerek bütün dünyanın sanatçalarına sesleniyorum:

Egemenlerin devlet dedikleri sınırları aşın. En başta kendinizi aşın. Hangi araçlarla, hangi sanat dalında, hangi dilde üretiyorsanız, araçlarınızı BARIŞ için kullanın.

Barış için olsun şiirleriniz, fotoğraflarınız, tablolarınız, romanlarınız, öyküleriniz, barış için olsun yontularınız. Savaşın ödlelerini durdurabilirsiniz. Haydi bire hep beraber savaşa! Barış için düşüncelerinizle, sanatınızla, ürettiğiniz değerlerle topyekûn savaşın. Savaşınız kansız, kazanımınız BARIŞ olsun.

Yazımı şöyle sonlandırmak istiyorum.

En kutsal savaş barış için yapılan savaştır.

----- Tahir Eker